

متن پرسش

با سلام و وقت بخیر: سعی می‌کنم واضح‌تر بپرسم منظور بنده این بود که به طور کلی هنگام صحبت کردن با دیگران چطور باید بود؟ آیا گفتن کشفیات عرفانی خود به دیگران ایرادی دارد؟ آیا ممکن است باعث حجاب شود برای آنهایی که مرتبه پایین‌تری دارند؟ و از این جهت برای اینکه بیشتر بدانند و چون باورشان تحت تاثیر قرار می‌گیرد نیاز به اجازه شان است یا می‌توان بدون اجازه و خواستشان حقایقی را به آنها گفت و برایشان مسیولیت ایجاد کرد؟ چون وقتی بفهمند دیگر مسیولند که دنبالش بروند آیا حقی از ایشان ضایع کردیم و باید خودش بخواهد تا بداند؟ و زمانی که کسی از ما سوالی می‌پرسد از حقیقت و دین و... آیا فقط باید جواب سوالش را بدهیم یا ایرادی ندارد بیشتر هم به او بگوییم از حقیقت؟ رفتار درست در این مواقع چگونه است؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. عموماً احوالات عرفانی را باید در نزد خود نگه داشت. آری! می‌توان با مطالعه تفاسیر قرآن، تذکرات قرآن و آیات مربوطه را با افراد در میان گذاشت. ۲. بالاخره ظرفیت سؤال‌کننده را باید در نظر گرفت. موفق باشید